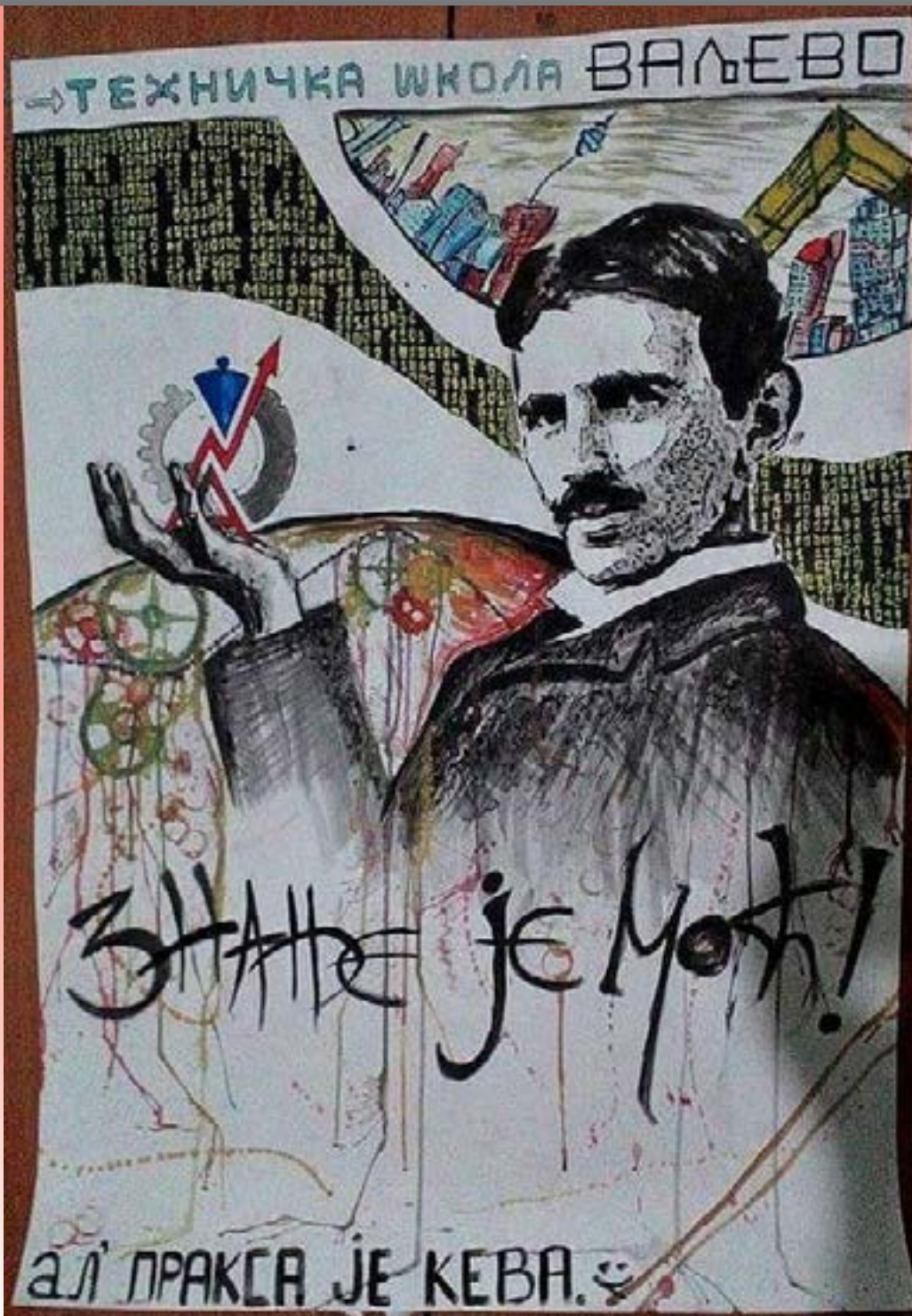

МЛАДИ ТЕХНИЧАР

Лист ученика Техничке школе Ваљево

Број 47 - Школска година 2016/2017

Реч уредника

Драги читаоци, представљам вам нови број Младог техничара, четрдесет и седми по реду. Као и претходних година, тако и ове, настављамо са марљивим радом. У периоду иза нас било је пуно успомена, успона и падова, али и туге. Зато овај број Младог техничара посвећујемо професорки Мирјани Вићентијевић која је цео свој живот посветила нама, деци.

Велику захвалност дугујем свим професорима који су несебично, уз пуно ентузијазма допринели изради новина, али и надахнутим члановина Новинарске секције.

Надамо се да ћете уживати у текстовима које смо припремили за вас.

До следећег броја, поздрав!

*Милица Гајић,
главни уредник*

Садржај:

IN MEMORIAM (Текст посвећен професорки Мири Вићентијевић)

Песма о птици

Корац среће

Растанак

Школска слава Свети Сава

Интервју са професорком Душанком Радосављевић

Интервју са професорком Јасмином Армуш

Дан када се Земља зауставила

Ноћ музеја

IN MEMORIAM
Мирјана Вићентијевић
(1960-2016)

И небо понекад заплаче за онима који су отишли прерано, како не би човек. Без обзира што нека срца не куцају више, ми који смо остали, вечно ћемо их се сећати, волети и чувати као најдражу успомену.

Драга Миро,

Ево још једног тужног дана за све нас у Техничкој школи, али, данас, као да туга превазилази све наше границе издржљивости, као да нас је оковала у неизмерном болу. Јер, све је много теже без тебе. Увек си била ту да пружиш реч утехе, да искрено загрлиш и поделиш патњу са сваким од нас. Била си ту и кад смо славили, певали, играли да својим широким осмехом улепшаш сваки наш радостан тренутак. И увек је то било искрено, чисто, из срца, јер ти ниси умела другачије. Ако је ико, у свему, давао целог себе, то си била ти. Ко год те је познавао, памтиће те као вредну, савесну, истрајну. А колико си била одговорна, ти би сигурно и данас највише кривила себе што оволики бол наносиш драгим особама, а највише својој породици, за коју си била спремна све да учиниш. Посебно за осмех свога Огија.

Бескрајна снага постојала је у теби и храбро си корачала кроз живот, спремна да дочекаш сваки нови дан. Ваљда нам је зато сада толико тешко да прихватимо да је тебе нешто могло зауставити, да ти је живот тако подло и окрутно поставио замку из које се ниси могла извући. лакше нам је да верујемо, наша Мики, да ћеш се сваког часа појавити да нас жустро, али сигурно добронамерно, прекориш што каснимо на час.

Извини, али данас нам немој замерити. Ово је најмање што можемо учинити за тебе. Иако више никад нећемо бити онај колектив Техничке школе какав си ти познавала, морамо наставити даље. А ти ћеш, веруј нам, заувек живети кроз нас.

Слава јој!

проф. Александра Гаврић

Мирјана Вићенитјевић, рођена Крсмановић, од мајке Лепосаве и оца Милана, рођена је 5. маја 1960. године у Чачку. Основну школу и Гимназију завршила је у свом родном граду, а 1979. године дипломирала је на Факултету народне одбране Универзитета у Београду.

Свој радни век започела је у нашој школи 1985. године, где је као професор одбране и заштите радила све до 1994. године. Од октобра месеца 2002. године била је помоћник директора Техничке школе.

Генерације и генерације ученика памтиће је као врсног професора, строгог, али правичног, који је за сваког имао лепу реч, а њене колеге као неког за кога са поносом могу рећи да је свој частан и узоран живот уградио у темеље Техничке школе.

Иза себе оставила је супругу Зорана, ћерке, Ивану и Невену, и унука Огија.

Песма о птици

Многа јата птица беху
расутих по целом свету
Свако јато - прича за се'
Јер живот је такав - зна се.

И у јату реда има
Ту се свако и не прима,
Већ се друже сродне душе
Да их други не угуше.

Својом злбом, тежњом, вољом,
Да се боре са невољом,
Да у добру и у злу
Тић за тића буде ту.

Била међу њима једна
Птица нежна, злата вредна,
И још много тога више
Што могао није нико да опише.

Волела је јато своје,
Штитила га крил'ма својим,
Бранила га од свих зала,
Спас'ла их је - да не бројим.

Не знам како па се питам:
Како ли је у то крхко тело мало
Огромно и племенито
Оно њено срце стало?

И како може,
Шалу на страну
Толико паметних мисли
У ту малу главу да стану?

Уз нестварно мио цвркулт
Што плени остали свет,
Зачу се гром из ведра неба
Те прекиде птици предиван лет.
Настави јато даље да лети.

Ал' свака птица често се сети
Да много теже летет' без ње,
Без предивне, чаробне,
птичице те.

Токе,

Потос, Тасос,

Кораџи среће

За неке, ципеле представљају обућу која штити људска стопала, док је за неке модни детаљ... а некада су сви Земљани пошли у живот у живописним, меканим, оригиналним мокалинама са пет прстића и петом позади... Онда је неко у некој од успутних епизода нешто или некога одрао и своје ноге умогао кожом и тако је све почело. Време је пролазило и прошло, и генерације већ носе ципеле. А онда је једна професорка ликовног и историје уметности деци задала задатак.

Сви ћемо да (ре) д и з а ј н и р а м о ципеле, она је прва почела. Резултат је несвакидашњи, спектакуларан, јер неки су се померили у будућност, али су зато неки погледали у прошлост. Тако је настала одлична забава за децу и одрасле.

Занимљиво је да изложба има око 160 ципела, патика, штикли, чизми, папуча и да је свака посебна на свој начин. Рађена у пару или самостално, свака носи своју поруку и у сваку

Да ли знате зашто је назив изложбе „Кораџи среће“, а не „Корак среће“? Баш зато што је циљ и суштина ове изложбе да се шири, љубав, срећа, радост међу нама.

Због велике туге која је задесила нашу школу, ова изложба има још већу тежину. Аутори, деца и њихов професор ликовног, посвећују ову изложбу драгој професорки Мири Вићентијевић која је цели свој век посветила истој таквој деци... и одраслима.

Растанак

*Крај године стиже,
наш растанак све је ближе.
Били смо сви скупа
сад оста празна клупа.
Памтићемо школске дане,
певаћемо док не сване.
Последњи воз одлази тихо,
нас се неће сећати нико.
Остаће нам успомене давне,
као сувенир на лепе дане.
Растанак ће брзо доћи,
наша туга неће проћи.
Крај је ту, све је ближе,
да ли осећаш да стиже?*

Александра Обрадовић, III-8

Школска слава Свети Сава

Свети Сава је био српски принц, монах, игуман манастира Студеница, књижевник, дипломата и први архиепископ Српске православне цркве. Један је од најзначајнијих личности у српској историји, слави га и поштује цео српски народ.

Свети Сава се, као школска слава, слави од 1840. године. Тако је било све до 1945. године, када је одлуком власти укинут. Поново је почео да се слави 1990. године.

И ове године, као и претходних, у нашој школи је прослављена наша слава-Савиндан. Како обичаји и традиција налажу, прво је резан колач а затим је уследио пригодан програм, који су припремиле професорке српског језика и књижевности Зорица Васиљевић и Ружица Стаменић, као и професор музичке културе Ненад Блажић, а који су реализовали ученици наше школе.

Додељена је награда за најбољег професора. Ове године, ту награду, добила је Душанка Радосављевић, професорка машинске струке.

Професор математике Слободан Манојловић, професорка грађевинске струке Јасмина Армуш, професорка француског језика Олгица Стаменић, професорка српског језика и књижевности Јасмина Дрндарски, завршили су свој радни век. Актив и директор школе Бранко Голоскоковић, уручили су им пригодне поклоне. За протекле године вежу их лепа сећања, то је био једногласан закључак. Такође, исказали су велику захвалност својим колегама, али и ђацима, јер како они кажу, да њих није било не би постали оно што су данас.

Интервју са професорком Душанком Радосављевић

На машинском факултету у Београду сам дипломирала 1985. Године и одмах почела да радим у ХК „Крушик“, чији сам била стипендиста.

На позив тадашњег директора, а мог бившег професора, господина Милоша Павловића, прихватила сам да предајем петом степену у Техничкој школи. С обзиром да волим изазове а не монотонију, није ми представљало проблем то што сам до сада предавала преко 60 предмета.

Моја највећа сатисфакција су моји ђаци. Међу њима има много инжењеа, професора у школама и на факултетима, радника, стјуардеса. Многи од њих раде и ван наше Земље, али ипак дођу да ме посете и виде.

Својим успехом сматрам прво место наших ученика на Првој техничкој олимпијади „Балкан јуниор“, која је 2013. године одржана у Истанбулу, а чија сам ментор ја била.

Победник 5. светосавског фото-конкурса је ученик Милан Ракић IV-1. Победничка фотографија носи назив „ Пчелица Маја“.

Интервју са професорком Јасмином Армуш

Поводом завршетка свог радног века, обавили смо интервју са Јасмином Армуш, професорком грађевинске струке.

МТ: Како је изгледао Ваш први школски час у Техничкој школи?

ЈА: Ни дан данас не доживљавам себе као професора, иако сам у овој школи радила 13 година. Првог школског часа се не сећам, али сав период у Техничкој школи био је леп, после градилишта, овде је било одлично.

МТ: Колико је тежак рад са децом?

ЈА: Никада ми није било тешко да радим са децом и увек ћу памтити, како ја волим да кажем, „ педагошке ситуације“, на које сам поносна.

МТ: Шта Вам је било најтеже, за све ово време које сте радили у Техничкој школи?

ЈА: Ништа ми није било тешко као оцењивање ученика. Како год да их оценимо немамо комплетан увид у њихово знање. Оно што бих додала, а што је за мене поразно, је то да науче и забораве за мање од сат времена.

МТ: Како Вас је прихватио колектив Техничке школе?

ЈА: Индивидуалац сам, нисам баш за тимски рад. Иако сам наилазила на отпор, већина ме је прихватила. Трудила сам се да са свима имам коректан однос.

МТ: По чему ћете памтити рад у Техничкој школи?

ЈА: Памтићу по много чему. По својим ученицима, пријатељима за цео живот, педагошким ситуацијама, такмичењима, огледним часовима... Наравно и по одржавању ФБ странице школе, сајту Техничке школе али и по два блага.

Дан када се Земља зауставила

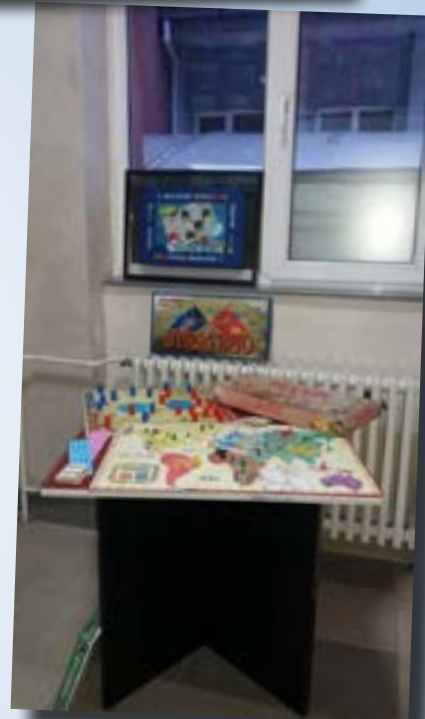
Нагло се пробудио. То само по себи није било необично. Тешко је дисати са маском на лицу. Тешко је дисати када вам је сопствено тело претешко. Намештавши маску, успео је одспавати још пар сати до изласка сунца, или барем до пола пет, када је његов дан увек почињао. Подигли су га, окупали, ставили у колица, а он је успут успео угрбити парче бајатог хлеба и црног чаја, са којим је, заједно са најновијим делом Супермена, почео свој дан. Сви знају да је аутизам тежак, али његови родитељи, који су провели пола свог живота у канцеларијама дебелих свезнајућих психолога, осетили су тежину тих речи као мало ко пре њих. Омиљени део његовог дана, поред читања стрипова била је математика. Бројеви су за њега били идеал. Они су, као и његова душа, ослобођени форме, живе без физичких ограничења. Када је пре неколико година на семинару математике искористио државни суперкомпјутер и израчунао успорење земљине ротације услед људског магнетног поља, нико се није осврнуо. Он је болестан, урадио је то илегално, и како је штампа описала, нећемо веровати психотичним клинцима о питањима државне безбедности. Стање се сада није променило. И даље га исмејавају. Риманова функција коју је искористио за део проблема још није доказана. Он је послат на психијатрију, а родитељима који су се ионако мучили са плаћањем његовог лечења, чек за уништавање јавне имовине, замолили су га да престане да се бави глупостима. „Глупостима?“, упитао је тихим саркастичним гласом. „Ако сам ја у праву...“ - „Доста“, оштро му одговори отац. „Извини, нисам хтео да се продерем“, „К’о да је битно“, тужно се одвезао до своје собе. Шта може да уради, када решење не постоји. Знао је да не постоји, природа ће ускоро преузети. Урагани, дуге врућине и дани, ненормални земљотреси, из земље ће ишчупати и најстарије дрвеће које је вековима гледало сопствено труљење и од земље ће по други пут направити звездану прашину. Пре тога ће, на срећу, изаћи још пар делова Супермена и то ће бити довољно. Земља ће, као и бројеви, постати идеал.

Реч аутора:

Све материјалне ствари су пролазне. На неки начин све што смо икада радили био је покушај заборављања те истине. Безброј наративних модела који покушавају направити мост између чињенице да смо живи и да је све под небом наше, а да ће свако од нас, у својој величанствености, ускоро бити заборављен.

Не знам да ли ико то може прихватити. Прича коју сам написао бави се тим питањем. Покушај помирења са судбином, индивидуалном, али и глобалном. Сви знамо у ком смеру наши индивидуални поступци воде овај свет. Иако у „души“ вечно позитивни, потајно се сви бојимо пута без повратка. Шта да урадимо поводом тога? Да најдраже грлимо јаче? Да се правимо да нас сузе света интересују? Ја сам више на страни Томаса Дилана, који је на то одговорио веома узрујено: „Ја нећу у миру отићи у мрак, него ћу на сав глас викати док сва светлост не нестане“. Искрено, не знам. Избор је на нама...

Ноћ музеја

Победничка слика са светосавског фото конкурса

*Уредништво:
ученица Милица Гајић 3/8
Лектура и коректура:
професорка Зорица Васиљевић
Прелом:
професор Вања Мојсиловић*

Техничка школа Ваљево
ул. Косте Абрашевића 2,
14000 Ваљево
www.tehnickaskolava.rs
tehnskola@sbb.rs

